

โดยวิธีของเราเอง

ไพฑูรย์ ธัญญา

สังคมไทย ในยุคตะมุตะมิ

มันเป็นอะไรที่ชวนฉงนและน่าอัศจรรย์ใจ

สำหรับพฤติกรรมของคนไทยที่มีต่อรายการประกวดร้องเพลงสวมหน้ากากของทีวีค่ายใหญ่ ที่ทำให้ความบันเทิงกลายเป็นธุรกิจพันล้าน พวกเขาประสบความสำเร็จในการดึงคนทั้งประเทศให้มาจ่ออยู่กับนักร้องผู้สวมหน้ากากและอำพรางตัวจริง การหลอกล่อนี้ได้ผลล้นเหลือ มันคือปรากฏการณ์ทางบันเทิงที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประเทศนี้

เมื่อตอนพลบค่ำของคืนวันพฤหัสบดีที่ 30 มีนาคม ที่ผ่านมา เมืองเล็ก ๆ ที่ผมอยู่ท้องถนนว่างโล่งแทบไม่มียวดยานวิ่งผ่าน ผู้คนที่เคยออกมาจับรถและพลุกพล่านย่านร้านอาหารริมถนนแทบไม่มีให้เห็น ไม่มีใครออกจากบ้านในเวลานั้น ทุกคนนั่งจ่อจ่อลุ้นระทึก ว่าหน้ากากทุเรียนขวัญใจมหาชนนั้น เป็นใครกันแน่ ทุกอย่างกำลังได้รับการเปิดเผย

ในรอบหลายวันมานี้ วงสนทนาของผู้คน การโต้ตอบในสื่อสังคมออนไลน์ ถูกหน้ากากทุเรียนแย่งพื้นที่ไปจนหมด ทุกคนเหมือนจะสนุก เคลิบเคลิ้ม

และปล่อยตัวปล่อยใจไปกับข้อมูลข่าวสาร ความเคลื่อนไหวและสารพัดสารเพที่เกี่ยวกับนักร้องคนดัง ผู้เปิดเผยโฉมหน้าออกจากหน้ากากทุเรียน ว่ากันว่า กระแสความสนใจนี้จะสะพัดอยู่ได้อีกหลายวัน มันได้แย่งชิงความสนใจผู้คนออกมาจากข่าวสารอื่นๆ แทบจะหมดสิ้น แม้แต่ข่าวการเมือง หรือข่าวความขัดแย้งระหว่างภาครัฐกับภาคประชาชนในประเด็นเกี่ยวกับการก่อสร้างโครงการใหญ่ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ต้องยอมรับว่ามีไม่ใช่ปรากฏการณ์ธรรมดา นักวิชาการด้านสื่อมวลชน รวมทั้งผู้สังเกตการณ์จำนวนมากน้อย ออกมาวิเคราะห์ปรากฏการณ์นี้ไปต่างๆ นานา หากถามกันอย่างเอาจริงเอาจัง ปราศจากอารมณ์ตะมุตะมิ ก็ต้องว่าปรากฏการณ์หน้ากากทุเรียนได้สะท้อนให้เห็นอะไรในสังคมไทยทุกวันนี้

ผมคิดว่าหัวใจหลักของรายการประกวดร้องเพลงนี้ คือการเล่นกับความอยากรู้อยากเห็น การลุ้นระทึก จากข้อมูลที่ถูกปิดลับและอำพราง ความจริงไม่ใช่เรื่องใหม่ อะไรก็ตามที่ถูกปิดบังมันยิ่งทำให้เราอยากรู้ เป็นจิตวิทยาพื้นฐาน องค์ประกอบที่เพิ่มขึ้นก็คือ ความสามารถเฉพาะตัวของนักร้องแต่ละคน ที่สร้างความอัศจรรย์ใจแก่ผู้ชมอย่างเหลือล้น เรื่องนี้ต้องยอมรับว่าเป็นพรสวรรค์และความเก่งกาจของนักร้องรุ่น

ใหม่ แต่ทั้งหมดที่ปรากฏออกมาในรายการนี้ก็คือ การประกอบสร้าง มันไม่ได้เป็นไปโดยธรรมชาติ มันเป็นความหลงที่ถูกทำให้ดูเป็นธรรมชาติต่างหาก

การปรากฏตัวของรายการประกวดร้องเพลงใส่หน้ากาก ไม่ใช่ความคิดริเริ่มของค่ายทีวีบันเทิงยักษ์ใหญ่ แต่เป็นการซื้อลิขสิทธิ์มาจากรายการบันเทิงของเกาหลี คำถามหนึ่งที่น่าประหลาดใจในสื่อสังคมออนไลน์ก็คือ ทำไมรายการแบบนี้ในประเทศผู้เป็นต้นคิดไม่ได้มีความหวือหวามากเป็นพิเศษ แต่ทำไมพอมมาถึงเมืองไทยถึงได้ระเบิดเถิดเทิงขนาดนี้

ว่าไปก็ไม่ต่างจากการนำพิชชามาขายในเมืองไทย ธรรมชาติของพิชช่าต้นฉบับ มันไม่ได้คุ้มกันและต้องกับรสนิยมบริโภคแบบไทยๆ ร้านพิชช่าในบ้านเราจึงต้องนำมา “ประกอบสร้างใหม่” เดิมใส่ความเป็นไทยและวัฒนธรรมบริโภคแบบไทยๆ เข้าไป พิชช่าจึงเป็นที่นิยมกันจนเดี๋ยวนี้ ดังนั้นรายการร้องเพลงใส่หน้ากากเมื่อถูกกลุ่มโปรดิวเซอร์และกระบวนกรผลิตสร้างชาวไทยนำมาปรุงแต่งอย่างต้องกับรสนิยมและนิสัย

คม ชัด ลึก

Khom Chad Luek
Circulation: 900,000
Ad Rate: 1,350

Section: First Section/-

วันที่: จันทร์ 3 เมษายน 2560

ปีที่: 16

ฉบับที่: 5644

หน้า: 2(ล่าง)

Col.Inch: 43.76

Ad Value: 59,076

PRValue (x3): 177,228

คลิป: ชาว-ดำ

คอลัมน์: โดยวิธีของเราเอง: สังคมไทยในยุคตะมุตะมิ

ดั้งเดิมของคนไทย รายการนี้ก็เลยสอดฮิตติดตลาด
อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แน่ละมันยังอาศัยกลยุทธ์
และปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอีกมาก ที่สำคัญคือวงการ
สื่อสังคมออนไลน์ ที่สามารถทำให้ปรากฏการณ์ทาง
สังคมและวัฒนธรรมแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วยิ่ง
กว่าไฟลามทุ่ง

บางคนอาจสงสัยว่า แล้วบรรยากาศทางการเมือง
เมืองในตอนนี้มีส่วนได้เสียอะไรบ้างหรือไม่กับความ
สำเร็จของหน้ากาบทูเรียนที่แสนจะตะมุตะมิ ผมไม่ใช่
ผู้สัมผัสการณ์ทางการเมือง เลยไม่กล้าชี้ชัดลงไปว่ามี
หรือไม่มี แต่ถ้าผมเป็นรัฐบาล ปรากฏการณ์อะไรก็
แล้วแต่ที่ทำให้คนทั้งประเทศอยู่ในอารมณ์เคลิ้มคล้อย
ฝันเพื่อกับความตะมุตะมิของอะไรสักอย่าง มันก็ชวน
ให้สบายใจ เขาใจและวางใจได้ระดับหนึ่ง เอาคนไป
อยู่กับหน้ากาบทูเรียน คงดีกว่าให้คนมาจ้องอยู่กับ
การทำงานของนายกฯ และคนในรัฐบาล ว่ามัย?

ถึงตอนนี้นายกฯ ลูกตู้ ของเราก็คงอยู่ในอารมณ์
ตะมุตะมิกับเขาเหมือนกัน